

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **P. S.**, nar.X, státní příslušnost B., t.č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců B.-J., proti žalovanému: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 25. 11. 2012 č.j. KRPA-152226/ČJ-2012-000022,

t a k t o :

- I Rozhodnutí ze dne 25. 11. 2012 č.j. KRPA-152226/ČJ-2012-000022 se ruší a věc se vrací zpět žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž byl podle § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění; doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobci bylo již v minulosti uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, na dva roky. Současně byla cizinci stanovena doba k vycestování z území České republiky do 7. 5. 2008. Žalovaný uvedl, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 č.j. 3 T 79/2008 ze dne 22. 8. 2008 byl žalobce odsouzen za

trestný čin maření úředního rozhodnutí a vykázání dle § 171 odst. 1 písm. b) trestního zákona, za což mu byl uložen trest vyhoštění na dobu pěti let. Další trest vyhoštění byl žalobci uložen rozsudkem č.j. 2 T 33/2009, a to na dobu tří let. Vzhledem k tomu, že žalobce nevycestoval, neběžela doba vyhoštění, kromě doby, kterou strávil žalobce v zajišťovací vazbě. Žalovaný doplnil, že předpokládaný konec trestu vyhoštění je stanoven do 18. 7. 2019. Poslední platné vízum opravňující cizince k pobytu na území České republiky bylo výjezdní vízum GA 0228731 s dobou platnosti do 24. 11. 2012. Dne 25. 11. 2012 v 00:28 hod se žalobce dostavil ke správnímu orgánu s žádostí o prodloužení výjezdního víza. Téhož dne bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění a bylo vydáno napadené rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že žalobce opakovaně porušil právní předpisy České republiky s tím, že jeho jednání demonstuje to, co si myslí o právním pořádku České republiky, čímž měl naplnit podmínku uvedenou v ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákon a pobytů cizinců. Vzhledem k předchozímu jednání neshledal žalovaný účelným uložit zvláštní opatření za účelem vycestování. Dále žalovaný považuje rozhodnutí o zajištění za zcela vhodné a přiměřené, přičemž v případě žalobce neshledal, že by existovaly překážky trvalejší povahy, které by bránily v realizaci vyhoštění.

Žalobce je přesvědčen, že není splněna podmínka existence nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, jak předpokládá ustanovení 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. Zdůrazňuje, že se k žalovanému správnímu orgánu dostavil sám a zcela dobrovolně, s cílem řešit svou pobytovou situaci. Připustil, že k tomu došlo již po platnosti výjezdního příkazu č.j. GA0228731, jednalo se však o překročení platnosti v rádech minut, když se k policejnímu orgánu dostavil krátce po půlnoci.

Žalobce se však domnívá, že v souvislosti s rozhodováním o zajištění cizince by měla hrát roli spíše jeho snaha o součinnost a nikoliv překročení platnosti pobytového oprávnění o několik málo minut. Připomněl, že sám žalovaný v napadeném rozhodnutí podotýká, že se cizinec dostavil dobrovolně. Žalobce je srozuměn s povinností, že má povinnost vycestovat. Za tím účelem spolupracoval s Mezinárodní organizací pro migraci - IOM, která mu poskytovala asistenci v souvislosti se zajištěním náhradního cestovního dokladu, aby byl schopen legální cestou opustit území České republiky a respektovat tak dříve uložené sankce v podobě správního i trestního vyhoštění. Žalobce doplnil, že i po zjištění, že organizace IOM jej nemůže zařadit do programu dobrovolných návratů z důvodu neexistence platného rozhodnutí o správním vyhoštění, byl rozhodnut respektovat povinnost vycestovat i za cenu toho, že se náklady na cestu uhradí sám. Za tímto účelem také sám kontaktoval ZU Bangladéše a na vlastní náklady uhradil poplatek za vystavení cestovního dokladu. Tedy jediné, co potřeboval, bylo prodlužování výjezdních příkazů ze strany policejního orgánu tak, aby byl schopen si vše potřebné k vycestování obstarat. Z tohoto důvodu se žalobce domnívá, že právě žalovaný mu odmítl poskytnout potřebnou součinnost a namísto toho jej zcela nepřiměřeně postihl za neoprávněný pobyt na území čítající 28 minut.

Tvrzení žalovaného, že jednání žalobce „demonstuje to, co si myslí o právním pořádku České republiky“..., považuje žalobce za pouhé abstraktní konstatování, neboť v rozhodnutí zcela chybí, na základě čehož usuzuje žalovaný na nebezpečí zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovanému vytýká, že vychází pouze z žalobcova dřívějšího protiprávního jednání a nijak nereflektuje aktuální skutkový stav, tedy jeho snahu o získání náhradního cestovního dokladu, spolupráci s organizací IOM, projevenou součinností a spolupráci s žalovaným v podobě dobrovolného dostavení se k policejnímu orgánu.

Za nedostatečné žalobce považuje posouzení možnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalobce je přesvědčen, že tato otázka úzce souvisí s neexistencí nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť právě s ohledem na skutkový stav jsou v jeho případě dány podmínky pro uplatnění mírnějších

donucovacích prostředků. Podle žalobce žalovaný tuto skutečnost zhodnotil zcela chybně, neboť vycházel jen z dřívějšího protiprávního jednání žalobce, bez ohledu na to, že žalobce se dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu a projevil tak součinnost a ochotu spolupracovat. V této souvislosti připomněl, že ze samotné dikce zákona vyplývá, že zvláštní opatření má přednost před zajištěním cizince.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný konstatuje, že pokud by správní orgán přistoupil k aplikaci zvláštních opatření, musel by mít určitou záruku v tom, že cizinec respektuje pravidla a bude plnit povinnosti mu stanovené. Takovou záruku však žalovaný správní orgán neměl, neboť účastník řízení několikanásobně během pobytu poukázal, jak dodržuje uložené povinnosti. Podle žalovaného nemůže obstát obrana žalobce, že se dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu. Poukázal na stanovisko žalovaného, podle něhož není možné automaticky zúžit správního uvážení, a to z důvodu demonstrativního, opožděného, prospěchářského projevu. Žalovaný připomněl, že cizinci byly opakovaně ukládány od 28.6.2012 výjezdní příkazy, a to zejména s ohledem na avizovanou spolupráci s mezinárodní organizací IOM. Avšak tato spolupráce byla ke dni 26.09.2012 ukončena. Po obdržení posledního výjezdního příkazu byl žalobce zřetelně poučen, že má na vlastní náklady neprodleně vycestovat z území, přičemž tato lhůta nesmí překročit dobu stanovenou ve výjezdním příkazu (60 dnů). Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že by odmítl poskytnout potřebnou součinnost, když ignoroval 60-ti denní dobu k vycestování. Z toho důvodu nelze brát v potaz ani žalobcovu subjektivní pohnutku, že byl nepřiměřeně postihován za neoprávněný pobyt na území čítající 28 minut. Žalovaný je toho názoru, že výjezdní příkaz založil žalobci povinnost vycestovat z území nejpozději do 24. 11.2012; tím, že žalobce se dobrovolně dne 25. 11. 2012 dostavil na služebnu Policie ČR, nijak nemohl zhojit nastalý protiprávní stav, protože v ten den už na území neměl být. V této souvislosti také poznamenal, že výjezdní příkaz je oprávněn vydat příslušný orgán v mezích ustanovení § 50 zákona o pobytu cizinců, podle něhož je udělení výjezdního příkazu nutno chápat jako opatření směřující k faktické realizaci právních účinků dříve vydaného rozhodnutí.

Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by nedostatečně odůvodnil své závěry. Naopak má za to, že přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí po náležitě zjištěném stavu věci, jenž odůvodňuje závěr, že rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je ze všech sledovaných hledisek účelné a přiměřené a jako takové je nezbytné pro zamezení dalšího protiprávního jednání cizince na území. Podle žalovaného je aplikace institutu pro definovaný cíl (správní vyhoštění), zcela adekvátní ve vztahu k řadě protiprávních činů cizince a jiná mírnější opatření by byla z hlediska jednání žalobce zcela neúčelná.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.) a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Jak bylo výše uvedeno žalobce byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, dle něhož je Policie ČR oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Druhým důvodem pro zajištění byla skutečnost, že žalobce nevycestoval z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

Právní úprava platná v době rozhodování žalovaného správního orgánu k zajištění cizince předepisuje současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. podmínky že žalobci bylo doručeno oznámení o zahájení správního řízení, žalobce v podané žalobě nezpochybňuje a je doloženo obsahem správního spisu, z něhož je zřejmé, že žalobci bylo dne 25. 11. 2012 předáno sdělení o zahájení správního řízení ve věci udělení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 v souběhu s ustanovením § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců. Pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. dále musí být splněna podmínka, že nepostačuje uložení opatření za účelem vycestování § 123b a § 123c zákona č. 326/1999 Sb.) a že je dána jedna z taxativně vymezených podmínek v písm. a) – e) § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.

Zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území je bezesporu mírnějším donucovacím opatřením, než zajištění cizince, které může správní orgán uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené pro rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje. Pokud nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, je policie oprávněna cizince zajistit. Je tedy na uvážení policie jako správního orgánu, aby konkrétní věc posoudila a zvolila adekvátní prostředek, jímž zajistí realizaci správního vyhoštění cizince. Zákon zde dává správnímu orgánu pravomoc dle konkrétních okolností každého případu rozhodnout, zda zvolí nejprve zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území, tedy mírnější prostředek nebo pokud tento mírnější prostředek není vhodný, zda cizince zajistí. Posouzení vhodnosti použití institutu uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by pak mělo vždy předcházet rozhodnutí o zajištění cizince a správní orgán by měl svou úvahu o důvodech, proč přistoupil přímo k zajištění cizince uvést v rozhodnutí o zajištění cizince.

V daném případě žalovaný odůvodnil rozhodnutí tím, že považuje chování žalobce za důkaz, že lze důvodně pochybovat o tom, že by dále nemařil či neztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a to s ohledem na jeho opakované nerespektování právních předpisů, správních i soudních rozhodnutí. V rozhodnutí žalovaný poukázal na konkrétní okolnosti případu, definoval jednotlivá skutková jednání žalobce s tím, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro naplnění cíle řízení. Žalobce namítal, že se snažil o zajištění náhradních dokladů potřebných pro vycestování a že spolupracoval s organizací IOM. K tomu žalovaný uvedl, že tato spolupráce byla ukončena ke dni 26. 9. 2012. Soud ze správního spisu však zjistil, že tímto dnem je datována písemnost organizace IOM určená žalovanému správnímu orgánu, kde se organizace vyjádřila k žádosti o prodloužení lhůty na vycestování. Z jejího obsahu však nelze zjistit, zda spolupráce mezi žalobcem a touto organizací skončila, přičemž žalovaný neuvedl, z čeho svůj závěr dovodil. V tomto dopisu naopak organizace informovala správní orgán, že žalobce byl vyzván při předchozí konzultaci k doplnění potřebných údajů a k odeslání podpůrných dokladů ZÚ Bangladéše, pro účely vydání náhradního cestovního dokladu. Tuto povinnost žalobce podle organizace splnil, což doložil originálem podacího lístku a potvrzením o zaplacení konzulárního poplatku za vydání náhradního cestovního dokladu. Je třeba souhlasit s žalobcem v tom, že tuto informaci žalovaný správní orgán nevzal v potaz.

Jak bylo výše uvedeno žalovaný odůvodnil rozhodnutí tím, že žalobce v minulosti nerespektoval právní předpisy České republiky. Přestože žalovaný měl informace o spolupráci žalobce s Mezinárodní organizací pro migraci, včetně informace o tom, že žalobce sám a dobrovolně požádal ZÚ Bangladéše o vydání náhradních cestovních dokladů, za což zaplatil

konzulární poplatek, nezjišťoval již více, zda by nepostačovalo uložit některé ze zvláštních opatření.

Podle názoru soudu postup správního orgánu v daném případě je v rozporu se smyslem a účelem zajištění cizince. V řízení před správním orgánem nebyly zjištěny a posouzeny všechny skutečnosti rozhodné pro zajištění za účelem správního vyhoštění a tato vada mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a proto soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Přestože měl žalobce ve věci úspěch, náklady řízení mu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. ledna 2013

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová